

Spurv

I har kæmpet mod hinanden
om en hunspurv – vårberuste.
Du skal frelles fra rivalen,
som dit ene øje knuste.

Ligner det en helt i striden
at han endnu ej dig slipper,
skønt du ligger træt på ryggen
blodig - dødsens syg og pippet?

Hunnen kigger fra karnappen,
og du ved det, at hun venter
drab - dit drab - og så rivalen,
som sin sejrmedaille henter.

Men hun ved ej, han den stærke,
bli'r sagtens en tyran i reden;
at kærlighed først rigtig tændes
med et glimt af håbløsheden.

Nu bærer jeg dig ind i stuen,
gi'r dig brød og vand og pleje,
mens de andre to kan samle
strå til fælles elskovsleje.

Og en vårvæld, når jeg kender
blodet gør dig stærk i vingen,
slipper jeg dig ud af vindvet,
at der kan bringes plan i tingen.

Jeg vil engang, mens jeg lever,
se en af de stakkels svage
blive stærkest, få sin tabte drøm
som virkelighed tilbage.

Nu jubles Jul gennem mulmet

Nu jubles Jul gennem mulmet
i sangene mange og lange.
Og nu lyser vårtegn i hjerterne
trange og bange.

Det stråler af stjerner
i granernes glitrende grønne.
Der rødmer roser på kind
selv i ringeste rønne.

Bagrus

Stær! Kan jeg nu ej få fred
at sove blot en lille smule.
Hold din kæft, du sorte djævel,
ellers får du straks en kugle.
I min gamle rustne riffel
sidder der endnu et skud.
Kender du til hovedpine,
gør du det din sorte klud ...

Hejdada, hvor tørsten brænder.
Jeg får slubre mig en bajer ...
Virtuos på poppelgrenen
rør nu dine spillegrejer.
Op til svale drikke kalder
junisolens hede skin.
Kan man ikke sove rusen
ud - så drikker man den ind.

Bagersvenden

Jeg vender mig søvnløs mod midnatstid,
og madrassen knirker og knager.
Så kaster jeg dynen og springer ud
og lister mig hen til vor bager.

Vor bager han er s'gu' rigtig med
på tiden - og det vil sige,
at bagersvenden er atten år,
og svenden, det er en pige.

Hun står ved sit trug på de runde ben
og vender dejen mod træet,
mens bageren kryber i ægteseng,
og trækker sin kone ved knæet.

Og mesterens dirrende adonistamp
den skoldhede Eva møder,
mens svenden lukker den rustne dør
for ovnens gnister og gløder.

Og rummet mættes af duft og damp
fra rugbrød og franskbrød og kager.
Så står det til mig at få ring på mit horn
hos min dejlige, buttede bager.

Så lukker jeg døren for glød og svend,
når ovnen tømmes for dagen,
for da er jeg træt, og da sover jeg let
trods fjedrenes knirken og knagen.

Kærlighedsfrygt

Jeg er bange, jeg skal synes dig for lille
mod den nat, da første gang jeg til dig kom,
hvis du skimter mig en dag fra stuens ruder.
Derfor går jeg altid Gaden udenom.

Jeg har set dig lege kispus bag ved disken,
lege med din fars komier, mens jeg fik
mit. Og endnu leger du vel med dem.
Derfor kom jeg aldrig mer' i jer butik.

Det er første gang, så'n for mig selv, at ringe
mine sange - døde - mine egne blev,
når jeg digted' dem til dig og til din hyldest.
Derfor var det, at du aldrig fik mit brev.

Og jeg måtte eje dig en nat om høsten.
Så bittert har jeg aldrig været i mig selv,
så liden har jeg aldrig følt mig mod dig.
Derfor kom jeg ikke til dig under kvæld.

Maraton

Maraton - Maraton - Kæmpernes Lys
Sporten gør karsk og sund.
Selv er jeg En af de som er med
i Sangernes Maraton.

Løber i Hundred og Løber i Tusind,
dæk jer med lændernes svøb.
Jeg kyler mit; jeg er En af de,
som er med i de største løb.

(Dateret 1/5-20)

Kyndelmisse

Hvert år, når det var
ved Kyndelmissetid,
og dagene var korte
og luften var strid,

holdt far en hånd for øjet
og lod blikket gå rundt
i den skærende luft
mod en snegrå horisont.

Og gled der lidt solskær
over lyngbakkens drag,
så en enkelt lærke steg
med halvt forknytte toneslag,

da foldedes i sindene
en bondehøjtid ud;
det var naturen selv, som skikked'
os om vinterens længde bud.

Da sagde far: "Så får vi
endnu længe vinter hård;
men så ved vi gudskelov,
hvor langt der er til vår."

Stundom når lærken ugevis
før Kyndelmisse sang,
sagde far: "Så må vi spare godt
på tørven denne gang."

Det var hvert år det samme udkig
over frossen jord,
men stadig lige ny og vise
fandt vi faders ord.

Og år for år gik praten mangel
vinteraften lang,
mest over lærken og dens kuldkær
Kyndelmisssang.

Til frugtsommelig Telegrafdame

Lotte, du må gerne ha' en pibe shagtobak,
at dulme nerverne efter telegrafens dagaadak.
Men så får du love, du vil bie med sligt til efter høst,
til barnet, du skal ha', har fået af mælken i dit bryst.

Derefter kan du ryge shag i mange kåde år.
Men det bør vare længe, for du nok en pusling får.
Dine nerver er slidt skøre af telegrafens dakaadak,
og alt, hvad du kan tåle er en pibe shagtobak.

Du sidder kroget om dit arme foster, dakådak,
du, som burde plukke blomster og hvile i en stak.
Ægteskabet - lille Dorte - var forbudt dig ved kontrakt,
men cølibat - så langt ud rakte ej kontraktens magt.